

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

**BİRİNCİ BÖLÜM
KARAR****G.G. BAŞVURUSU**

Başvuru Numarası : 2018/9416
Karar Tarihi : 9/6/2021

Başkan : Hasan Tahsin GÖKCAN
Üyeler : Hicabi DURSUN
Muammer TOPAL
Yusuf Şevki HAKYEMEZ
İrfan FİDAN
Raportör : Ali KOZAN
Başvurucu : G.G.
Vekli : Av. Hakan ERDEM

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, memurluktan çekilmiş sayılma kararı nedeniyle özel hayata saygı hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 28/3/2018 tarihinde yapılmıştır.

3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin idari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.

4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

5. Bölüm Başkanı tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.

6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına gönderilmiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

7. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle olaylar özetle şöyledir:

8. Bir Devlet Hastanesinde hemşire olarak görev yapan başvurucu 17/8/2012 tarihinde cinsel saldırıya uğradığını beyan ederek eski erkek arkadaşı hakkında anılan tarihte şikâyetçi olmuştur. Başvurucu, polis merkezinde verdiği 17/8/2012 tarihli ifadesinde; erkek

arkadaşının psikolojik rahatsızlığı olduğunu anlayınca ondan ayrıldığını ancak bu kişinin arabasıyla kendisini sürekli takip ettiğini, evinin önünde sabahladığını, kendisini öldürmekle tehdit ettiğini, telefonla sürekli arayıp rahatsız ederek hakaret ettiğini vurgulamıştır. Bu olaylar nedeniyle psikolojisinin bozulduğunu hatta otuz iki gün işe gidemediğini, son olarak da 16/8/2012 tarihinde evine zorla girdiğini, darbedip kendisine tecavüz ettiğini belirterek şikâyetçi olduğunu ifade etmiştir. Ankara Ulus Devlet Hastanesinin 26/11/2012 tarihli sağlık raporunda; başvurucaunun ifade ettiği olay sonrası başlayan korku, uykusuzluk, sosyal işlevselliğinde bozulma şikâyetlerine yönelik tedaviye başlandığı belirtilmiştir. Ayrıca başvuruca hakkında Ankara 1. Aile Mahkemesi tarafından 28/8/2012 tarihinde 8/3/2012 tarihli ve 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun kapsamında koruma kararı verilmiştir.

9. Bu arada başvurucaunun 4/6/2012 tarihinden geçerli olmak üzere verilen on gün istirahat izni bitmesine rağmen görevine başlamadığı iddiasıyla 4/7/2012 tarihinde hakkında disiplin soruşturması başlatılmıştır.

10. Anılan disiplin soruşturması kapsamında 30/11/2012 tarihinde başvurucaunun ifadesi alınmıştır. Başvuruca; psikolojik sıkıntıları nedeniyle günlük hayatını devam ettiremediğinden dolayı hata yapmış olabileceğini ancak kötü niyetinin olmadığını, geç de olsa raporlarını kuruma gönderdiğini beyan etmiştir. Yalnızlığın, maddi sıkıntıların ve yaşamış olduğu cinsel saldırının etkisi ile psikolojik olarak çöküntü yaşadığını ancak daha sonra görüldüğü tedavilerle hayata dönmeye başladığını ve görevine dönmek istediğini belirtmiştir. Küçük bir yerde yaşaması ve başına gelenlerin duyulduğunu düşünmesi nedeniyle utandığını, psikolojisinin tekrar bozulabileceğini vurgulayan başvuruca yalnız yaşayan bir kadın olarak kendisine destek verilmesini talep ettiğini ifade etmiştir. Başvuruca ayrıca, hakkındaki adli ve tıbbi belgeleri soruşturma dosyasına sunmuştur.

11. Soruşturma sonunda düzenlenen 6/12/2012 tarihli raporda, yapılan araştırmada başvurucaunun ifadesini doğrulayan belgelere ulaşıldığı vurgulandıktan sonra başvurucaunun 6/7/2012 tarihinden sonra görevine gelmediğinin sabit olduğu belirtilmiştir. Başvurucaunun 14/7/1965 tarihli ve 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 125. maddesinde düzenlenen özürsüz olarak bir yılda yirmi gün göreve gelmemek fiilini işlediği, bu nedenle anılan Kanun'un 126. maddesi gereği memurluktan çıkarma cezası ile cezalandırılması kanaatine ulaşıldığı ifade edilmiştir. Ayrıca başvurucaunun yaşadığı sıkıntılar gözetilerek memurluktan çıkarma cezasının uygun görülmemesi hâlinde il dışına naklen atamasına karar verilmesi ve istirahat raporlarını zamanında kurumuna bildirmesi konusunda uyarılması gerektiği vurgulanmıştır.

12. Türkiye Halk Sağlığı Kurumu (İdare) 6/3/2013 tarihinde, başvurucaunun 657 sayılı Kanun'un 94. maddesi gereği 17/7/2012 tarihinden itibaren görevden çekilmiş sayılmasına karar vermiştir.

13. Başvuruca, anılan idari işlemin iptali istemiyle 7/6/2013 tarihinde Kastamonu İdare Mahkemesinde (Mahkeme) dava açmıştır. Başvuruca, dava dilekçesinde; eski erkek arkadaşı tarafından 5/7/2012 tarihinden itibaren devamlı olarak tehdit edildiğini ve tacize uğradığını, bu durum nedeniyle ruhsal durumunun bozulduğunu, korkudan evden çıkamaz hâle geldiğini, son olarak da 17/8/2012 tarihinde anılan kişinin cinsel saldırısına maruz kaldığını ve polise suç ihbarında bulunduğunu vurgulamıştır. İşe gidemediği altıncı gün telefonla il sağlık müdür yardımcısını arayıp durumunu anlatarak yıllık izin talep etmesine rağmen izin verilmediğini, işe gitmediği günlerle ilgili olarak Kurumun rapor talep ettiğini

oysa taciz ve tehditler devam ettiği için evden çıkmadığını hatta ihtiyaçlarını komşularının karşıladığını, yaşadığı zorlukların dikkate alınmadığını ifade etmiştir.

14. Davaya cevabında Kurum vekili; başvurucunun yaşadığını iddia ettiği olayların göreve devamsızlığın mazereti sayılamayacağını zira başvurucunun hürriyetinden yoksun bırakıldığına dair bir iddiasının olmadığını, cinsel saldırı ve tehdit karşısında da koruma kararı alınmasının hukuken mümkün olduğunu belirtmiştir. Olayların Ankara'da meydana geldiğini, başvurucunun Çankırır'nın Şabanözü ilçesindeki işine gitmesine engel bir durumun mevcut olmadığını anlaşıldığını, başvurucu hakkında daha sonra koruma kararı verilse de başvurucunun işe dönme talebinin olmadığını vurgulamıştır. Başvurucunun mazeretsiz olarak görevini terk ettiğinin disiplin soruşturması ve tutanaklarla da tespit edildiğini belirterek davanın reddini talep etmiştir.

15. Mahkeme 6/8/2013 tarihli ara kararı ile Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesinden (Hastane) 6/7/2012-17/7/2012 tarihleri arasında başvurucunun işe devam etmesini engelleyecek hastalığının olup olmadığını sormuştur. Anılan Hastane Sağlık Kurulu tarafından başvurucu muayene edilmiş ve önceki tedavi belgeleri gözetilerek 5/9/2013 tarihli rapor düzenlenmiştir. Bu raporda; başvurucunun daha öncede Hastanede muayene edildiği ve travma sonrası stres bozukluğu ile depresyon tanısı konularak ilaç tedavisinin başlandığı belirtilmiştir. 17/8/2012 tarihinde Adli Tıp Ana Bilim Dalında ve 28/2/2013 tarihinde Psikiyatri Bölümünde yapılan muayene sonuç kayıtlarından başvurucunun 17/8/2012 tarihinde maruz kaldığı cinsel saldırı öncesinde yaklaşık bir ay tehdit edildiği, kızına bir şey olacak korkusuyla geceleri uyuyamadığı, 4/7/2012 tarihinde benzer şekilde cinsel saldırıya uğradığı, evden çıkamaz hâle geldiği, hâlsizlik, hayattan zevk alamama gibi şikâyetlerinin olduğunu anlaşıldığı vurgulanmıştır. Sonuç olarak hastanın öyküsünden ve belirtilen dosya notlarından başvurucunun 6/7/2012-17/7/2012 tarihleri arasında travma sonrası stres bozukluğu ile depresyon belirtileri olduğu, bu nedenle işe devam edemediği kanaatine ulaşıldığı ifade edilmiştir.

16. Mahkeme 10/10/2013 tarihinde davanın reddine karar vermiştir. Kararın gerekçesinde; başvurucunun polis karakolunda verdiği ifade ve sağlık kurulu raporu hatırlatıldıktan sonra başvurucunun 6/7/2012-11/7/2012 tarihleri arasında altı gün süre ile ve 11/7/2012-17/7/2012 tarihleri arasında kesinti olmaksızın göreve gitmediğinin tutanaklarla ortaya konulduğu ve başvurucunun göreve gitmediğine ilişkin bir itirazının olmadığı vurgulanmıştır. Başvurucunun göreve gidememesine yönelik ileri sürdüğü cinsel saldırı olayının 17/8/2012 tarihinde gerçekleştiği ve sağlık kurulu raporlarının bu cinsel saldırı olayı sonrası meydana gelen fizyolojik ve psikolojik duruma ilişkin hastanın öyküsü ile dosya notlarının değerlendirilmesi sonucu düzenlendiği gözetilerek başvurucunun göreve gitmemesine mazeret oluşturacak hukuken geçerli, somut ve objektif delillerin mevcut olmadığı değerlendirilmesine yer verilmiştir.

17. Başvurucu, anılan karar temyiz etmiştir. Danıştay Onaltıncı Dairesi 12/11/2015 tarihinde ilk derece mahkemesinin kararının yasaya ve usule uygun olduğu gerekçesiyle onanmasına karar vermiştir. Başvurucunun karar düzeltme talebi de aynı Dairenin 17/12/2017 tarihli kararıyla reddedilmiştir.

18. Nihai karar başvurucuya 1/3/2018 tarihinde tebliğ edilmiştir.

19. Başvurucu 28/3/2018 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

A. Ulusal Hukuk

20. 657 sayılı Kanun'un "Çekilme" kenar başlıklı 94. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Devlet memuru bağlı olduğu kuruma yazılı olarak müracaat etmek suretiyle memurluktan çekilme isteğinde bulunabilir. Mezuniyetsiz veya kurumlarınca kabul edilen mazereti olmaksızın görevin terk edilmesi ve bu terkin kesintisiz 10 gün devam etmesi halinde, yazılı müracaat şartı aranmaksızın, çekilme isteğinde bulunmuş sayılır..."

21. 657 sayılı Kanun'un "Disiplin cezalarının çeşitleri ile ceza uygulanacak fiil ve haller" kenar başlıklı 125. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"...

Devlet memurluğundan çıkarma cezasını gerektiren fiil ve haller şunlardır:

...

d) Özürsüz olarak bir yılda toplam 20 gün göreve gelmemek...

Geçmiş hizmetleri sırasındaki çalışmalarını olumlu olan ve ödül veya başarı belgesi alan memurlar için verilecek cezalarda bir derece hafif olanı uygulanabilir..."

22. 657 sayılı Kanun'un "Disiplin cezası vermeye yetkili amir ve karullar" kenar başlıklı 126. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

"Devlet memurluğundan çıkarma cezası amirlerin bu yoldaki isteği üzerine, memurun bağlı bulunduğu kurumun yüksek disiplin kurulu kararı ile verilir."

B. Uluslararası Hukuk

23. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (Sözleşme) "Özel ve aile hayatına saygı hakkı" kenar başlıklı 8. maddesi şöyledir:

"(1) Herkes özel ve aile hayatına, konutuna ve yazışmasına saygı gösterilmesi hakkına sahiptir.

(2) Bu haktan kullanılmasına bir kamu makamının müdahalesi, ancak müdahalenin yasayla öngörülmüş ve demokratik bir toplulukta ulusal güvenlik, kamu güvenliği, ülkenin ekonomik refahı, düzenin korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, sağlığın veya ahlakın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması için gerekli bir tedbir olması durumunda söz konusu olabilir."

24. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AIHM) içtihatlarında *özel hayatın* eksiksiz bir tanımı bulunmayan geniş bir kavram olduğu belirtilmektedir. *Özel hayata saygı* hakkı alt kategorisinde geçen *özel hayat* kavramı AIHM tarafından oldukça geniş yorumlanmakta ve bu kavrama ilişkin tüketici bir tanım yapılmaktan özellikle kaçınılmaktadır (*Koch/Almanya*, B. No: 497/09, 19/7/2012, § 51). Bununla birlikte Sözleşme'nin denetim organlarının içtihatlarında *bireyin kişiliğini serbestçe geliştirmesi ve gerçekleştirilmesi ile kişisel*

bağımsızlık kavramlarının özel hayata saygı hakkının kapsamının belirlenmesinde temel alındığı anlaşılmaktadır (*Sidabras ve Džiautas/Litvanya*, B. No: 55480/00 ve 59330/00, 27/7/2004, § 43; *K.A. ve A.D./Belçika*, B. No: 42758/98, 45558/99, 17/2/2005, § 83; *Preity/Birleşik Krallık*, B. No: 2346/02, 29/4/2002 § 61; *Christine Goodwin/Birleşik Krallık* [BD], B. No: 28957/95, 11/7/2002, § 90).

25. Özel hayata saygı hakkına kamu makamlarının keyfi bir şekilde müdahale etmelerinin önlenmesi, Sözleşme'nin 8. maddesi ile sağlanan güvenceler kapsamında yer almaktadır. AİHM, özel hayata saygı hakkı kapsamında bulunan bir menfaate devletin müdahale ettiğini tespit ettiğinde Sözleşme'nin 8. maddesinin ikinci fıkrasında belirtilen koşulları incelemektedir. Buna göre kamu makamlarının müdahalesinin yasal bir dayanağı olup olmadığı, anılan fıkrada yer alan meşru amaçlara dayanıp dayanmadığı, demokratik bir toplumda gerekli ve orantılı olup olmadığı araştırılmaktadır (*Dudgeon/Birleşik Krallık* [GK], B. No: 7525/76, 22/10/1981, § 43; *Olsson/İsveç No.1* [GK], B. No: 10465/83, 24/3/1988, § 59; *De Souza Ribetlo/Fransa* [BD], B. No: 22689/07, 13/12/2012, § 77).

26. AİHM, kural olarak ilgili kişinin mesleki yaşantısına getirilen bir kısıtlamayı Sözleşme'nin 8. maddesinin kapsamı içinde kabul etmektedir (*Sodan/Türkiye*, B. No: 18650/05, 2/2/2016, § 37). AİHM tarafından öncelikle mesleki hayatın kişiliğin geliştirilmesi üzerindeki etkisi tartışılmış, mesleki hayata getirilen sınırlamaların bireyin yakın çevresiyle ilişkilerini geliştirilmesi ve sosyal kimliğini şekillendirmesi üzerinde etki doğuracağı belirtilmiş ve bu bağlamdaki müdahalelerin 8. maddenin kapsamına girebileceği değerlendirilmiştir. AİHM, bu konuya ilişkin her somut olay değerlendirmesinde özel hayat kavramının kapsamına ilişkin açıklamalarda bulunmuş; bu kavramın bireyin kişisel hayatını istediği gibi yaşayabileceği bir iç alan ile sınırlandırmayı ve dış dünyayı bu alandan tamamen uzak tutmayı hakkın koruma alanını aşırı şekilde sınırlayan bir yaklaşım tarzı olarak nitelendirmiştir (*Fernández Martínez/İspanya* [BD], B. No: 56030/07, 12/6/2014, § 109).

27. AİHM, mesleki hayatla ilgili başvuru türlerinde *özel hayat* kavramını iki farklı yaklaşıma göre uygulamaktadır: Birincisi özel hayata ilişkin bir unsurun anlaşmazlık nedeni olup olmadığı (sebebe dayalı yaklaşım), ikincisi ise itiraz edilen tedbirin sonuçları bakımından özel hayata dokunan bir meselenin olup olmadığıdır (sonuca dayalı yaklaşım). AİHM'e göre özel hayata ilişkin unsurların mesleğin icrası bakımından aranan nitelik ve yeterlilik koşulları bakımından *gözetilmiş* veya kişinin mesleği ile ilgili tasarruflara esas alınmış olduğu durumlardan kaynaklanan başvurular sebebe dayalı yaklaşım çerçevesinde, özel hayata saygı hakkı kapsamı içinde değerlendirilir (*Denisov/Ukrayna* [BD], B. No: 2011/76639, 25/9/2018, §§ 100-103).

28. AİHM, kişinin meslek hayatını etkileyen bir tedbir için öne sürülen gerekçelerin kişilerin özel hayatına ilişkin olmadığı ancak söz konusu tedbirin kişinin özel hayatına yönelik ciddi olumsuz etkilerinin bulunduğu veya bulunma ihtimalinin olduğu durumların konu edildiği başvuruların sonuca dayalı yaklaşım çerçevesinde Sözleşme'nin 8. maddesinin kapsamı içine girebileceğini ifade etmiştir. Bu bağlamda söz konusu olumsuz etkilere ilişkin değerlendirmede AİHM, kişinin yakın çevresi üzerindeki, özellikle de maddi bakımdan ortaya çıkan sonuçları, diğerleri ile ilişki kurma ve geliştirme olanakları ile itibarı üzerindeki olumsuzlukları dikkate almaktadır (*Denisov/Ukrayna*, § 107).

29. AİHM; sebebe dayalı yaklaşımın Sözleşme'nin 8. maddesinin uygulanmasını gerekli kılmadığı durumlarda söz konusu tedbirin sonuçlarının özel hayatın üzerindeki

etkilerine ilişkin bir inceleme yapılması gerektiğini vurgulamıştır. Bununla beraber söz konusu bu ayrımın ilgili tedbirin altında yatan sebepleri ve tedbirin sonuçlarını incelerken her iki yaklaşımı birlikte uygulamasına engel teşkil etmediğini de belirtmektedir (*Denisov/Ukrayna*, § 109).

30. AİHM, sonuca dayalı yaklaşım uyarınca inceleme yapılabilmesi için söz konusu meslekle ilgili tasarrufun özel hayat üzerinde doğurduğu etkilerin belirli önem ve ciddiyette olması koşulunu aramakta; asgari ağırlık seviyesine ulaşmış olması gerektiğini vurgulamaktadır. AİHM, sadece bu sonuçların çok ağır olduğu ve kişinin özel hayatını önemli derecede etkilediği durumlarda Sözleşme'nin 8. maddesinin uygulanabilir olduğunu kabul etmektedir (*Denisov/Ukrayna*, §§ 113-116).

31. AİHM, sonuca dayalı yaklaşımı uyguladığı başvurularda iddia edilen ihlallerin ağırlık ve ciddiyet derecesini değerlendirmeye yönelik kıstaslar oluşturmuştur. Bu kapsamda başvurucunun söz konusu tedbir öncesi ve sonrasında yaşadığı yaşamı kıyaslanarak maruz kaldığı olumsuz etki değerlendirilmektedir. Ayrıca sonuçların ciddiyetinin belirlenmesinde başvurucunun iddia ettiği öznel algıların somut başvurudaki nesnel koşullarla birlikte değerlendirilmesi gerekmektedir. Bunun yanı sıra yapılacak incelemenin iddia edilen tedbirin hem maddi hem de manevi etkilerini kapsaması gerekmektedir. AİHM, başvurucuların şikâyet edilen tasarrufun özel hayatları üzerindeki olumsuz sonuçlarını somut verilere dayalı olarak uygun şekilde ispatlamakla yükümlü olduklarını ifade etmektedir. Ayrıca başvurucular söz konusu şikâyetlerini ulusal merciler önünde de uygun şekilde dile getirmiş olmalıdır (*Denisov/Ukrayna*, §§ 113-117).

V. İNCELEME VE GEREKÇE

32. Mahkemenin 9/6/2021 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

33. Başvurucu 5/7/2012 tarihinden itibaren eski erkek arkadaşının tehdit ve tacizlerine maruz kaldığını ve 17/8/2012 tarihinde de aynı şahıs tarafından tecavüze uğradığını vurgulamıştır. Bu süreçte sistematik olarak psikolojik ve fiziki saldırıya uğramasından dolayı yaşadığı bedensel ve ruhsal çöküntü nedeniyle işe gidemediğini, travma sonrası stres bozukluğu ve depresyon nedeniyle evden bile çıkamadığını iddia etmiştir. Ancak bu durumunun Kurum tarafından gözlemlenmediğini, il sağlık müdür yardımcısından yıllık izin talep etmesine rağmen izin kullandırılmadığını ve devamsızlık tutanakları tutularak görevine haksız şekilde son verildiğini belirtmiştir. Kurum yetkililerinin durumundan haberdar olduklarını, savunmasının bile alınmadığını, vahim bir olayın mağduru olduğu sabit olmasına rağmen bu durumu kanıtlayan sağlık raporları da gözetilmeyerek müstafi sayıldığını ifade etmiştir. Bir çocuk annesi olduğunu, devletin kendisini koruyamadığı gibi işten çıkararak çocuğunu ve kendisini mağdur ettiğini vurgulayan başvurucu, aile hayatına saygı, çalışma ve adil yargılanma haklarının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

B. Değerlendirme

34. Anayasa'nın "Özel hayatın gizliliği" kenar başlıklı 20. maddesinin birinci fıkrasının ilgili kısmı şöyledir:

“Herkes, özel hayatına ...saygı gösterilmesini isteme hakkına sahiptir. Özel hayatın ... gizliliğine dâkâmlamaz.”

35. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağılı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (*Tahir Canan*, B. No: 2012/969, 18/9/2013, § 16).

36. Başvurucunun temel iddialarının hukuka aykırı şekilde memurluktan çıkarılması, bu surette kamu gücü marifetiyle mesleki hayatına müdahale edilmesi ve anılan işlemin iptal edilmesi talebiyle açtığı davanın reddedilmesi ile ilgili işlemler bütününe ilişkin olduğu görülmektedir. Kişilerin mesleki hayatlarının onların özel hayatlarıyla sıkı bir irtibatının olduğu ve meslek hayatına yönelik tedbirlerin ya da müdahalelerin söz konusu olduğu dava süreçlerinde özel hayata saygı hakkının gündeme geldiği yadsınamaz. Bununla birlikte öncelikle mesleki hayata yönelik tedbirlerin ya da müdahalelerin hangi durumlarda *özel hayat* kapsamında görülmeye uygun olduğu veya başvuru konusu edilen uyumsuzlukların hangilerinin bu bağlamda uygulanabilir kabul edileceği hususlarında belirlenen ölçütlerin dikkate alınması gerekir (*C. A. (3)* [GK], B. No: 2018/10286, 2/7/2020, § 88).

37. Anayasa Mahkemesi *C. A. (3)* (aynı kararda bkz. §§ 90-96) kararında; özel hayata ilişkin hususların kişinin mesleği ile ilgili tasarruflara esas alındığı durumlarda *özel hayata saygı hakkının* uygulanabilir olduğuna ve özel hayata ilişkin herhangi bir nedene dayanılmaksızın mesleki hayata yönelen müdahalelerin özel hayata saygı hakkı kapsamında değerlendirilebilmesi gerekli olan koşulların neler olduğuna ilişkin detaylı değerlendirmelerde bulunmuştur.

38. Belirtilen kararda açıklanan kriterler kapsamında somut olay değerlendirildiğinde başvuru memurluktan çıkarılmasının özel hayata ilişkin bir nedene dayanmadığı açıktır. Zira işleme dayanak alınan başlıca olgu başvuru memurunun mazeretsiz olarak göreve gitmemesidir. Bununla birlikte başvuru memurunun mesleki hayatına yönelik müdahalenin onun *özel hayatına* ciddi şekilde etki ettiği ve bu etkinin belirli bir ağırlık düzeyine ulaştığı da anlaşılmıştır. Nitekim alınan tedbirin başvuru memurunun sosyal ve mesleki itibarını koruyabilmesi açısından ciddi sonuçlar doğuracağı değerlendirilmiştir.

39. Neticede somut başvurunun sonuca dayalı olarak *özel hayata saygı hakkı* kapsamında incelenebilir nitelikte olduğu, dolayısıyla başvuru memurunun iddialarının bir bütün halinde özel hayata saygı hakkı bağlamında incelenmesi gerektiği kanaatine ulaşılmıştır.

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

40. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı anlaşılan özel hayata saygı hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

a. Müdahalenin Varlığı

41. İdare tarafından başvuru memurunun geçerli bir mazereti olmaksızın göreve gelmediği gerekçesiyle memurluktan çekilmiş sayılmasına karar verilmiştir. Anılan idari işleminin tesis

edilmesiyle başvuruçunun memuriyet statüsünden çıkarıldığı dikkate alındığında kamusal bir makam tarafından başvuruçunun özel hayata saygı hakkına bir müdahalede bulunulduğu değerlendirilmektedir.

b. Müdahalenin İhlal Oluşturup Oluşturmadığı

42. Anayasa'nın 13. maddesi şöyledir:

"Temel hak ve hürriyetler, özlerine dokunulmaksızın yalnızca Anayasanın ilgili maddelerinde belirtilen sebeplere bağlı olarak ve ancak kanunla sınırlanabilir. Bu sınırlamalar, Anayasanın sözüne ve ruhuna, demokratik toplum düzeninin ve lâik Cumhuriyetin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olamaz."

43. Yukarıda belirlenen müdahale, Anayasa'nın 13. maddesinde belirtilen koşullara uygun olmadığı takdirde Anayasa'nın 20. maddesini ihlal edecektir. Bu sebeple sınırlamanın Anayasa'nın 13. maddesinde öngörülen ve somut başvuruya uygun düşen, kanun tarafından öngörülmeye, meşru amaç taşıma, demokratik toplum düzeninin gereklerine ve ölçülülük ilkesine aykırı olmama kriterlerine uygun olup olmadığının belirlenmesi gerekir (*Halil Berk*, B. No: 2017/8758, 21/3/2018, § 49; *Süveyda Yarkan*, B. No: 2017/39967, 11/12/2019, § 32; *Şemur Acar*, B. No: 2017/9370, 27/2/2020, § 34; *R.G. [GK]*, B. No: 2017/31619, 23/7/2020, § 82).

I. Kanoniklik

44. Somut olaya konu olan müdahalenin 657 sayılı Kanun'un 94., 125. ve 126. maddelerine dayanılarak gerçekleştirildiği görülmüştür. Dolayısıyla müdahalenin kanuni dayanağı bulunmaktadır.

ii. Meşru Amaç

45. Anayasa'nın 13. maddesi temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılmasını, ilgili hak ve özgürlüğe ilişkin Anayasa maddesinde gösterilen özel sınırlandırma sebeplerinin bulunmasına bağlı kılmıştır. Anayasa'nın 20. maddesinin birinci fıkrası yönünden ise özel sınırlama nedeni düzenlenmemiştir. Maddenin ikinci fıkrasında, birtakım sınırlama sebeplerine yer verilmiş olmakla beraber bu sebepler sadece arama ve elkoyma tedbirlerine yöneliktir. Dolayısıyla bu sebeplerin özel hayata saygı hakkının tüm boyutları yönünden uygulanması mümkün görünmemektedir (AYM, E.2012/100, K.2013/84, 4/7/2013; *Ahmet Cilgin*, B. No: 2014/18849, 11/1/2017, § 40).

46. Anayasa'nın 20. maddesinde özel hayata saygı hakkı için herhangi bir sınırlama nedeni öngörülmemiş olmakla birlikte söz konusu hakkın hiçbir şekilde sınırlandırılması mümkün olmayan mutlak bir hak olduğu söylenemez. Anayasa'nın 12. maddesinde düzenlendiği üzere temel hak ve hürriyetler kişinin topluma, ailesine ve diğer kişilere karşı ödev ve sorumluluklarını da ihtiva eder. Bu bağlamda özel sınırlama nedeni öngörülmemiş olan hakların dahi hakkın doğasından kaynaklanan bazı sınırları bulunduğu sonucuna ulaşılabilmektedir. Ayrıca Anayasa'nın diğer maddelerinde yer alan kurallara dayanılarak da bu hakların sınırlandırılması mümkün olabilmektedir. Buna göre Anayasa'nın başka maddelerinde yer alan hak ve özgürlükler ile devlete yüklenen ödevlerin özel sınırlama sebebi gösterilmemiş hak ve özgürlüklere sınır teşkil edebileceği kabul edilmektedir (AYM, E.2014/87, K.2015/112, 8/12/2015; E.2016/37, K.2016/135, 14/7/2016, § 9; E.2013/130,

K.2014/18, 29/1/2014; Ahmet Çilgin, § 39). Bir başka deyişle temel hak ve özgürlüklerin kapsamının objektif uygulama alanının her bir norm yönünden bağımsız olarak değil Anayasa'nın bütünü içindeki anlama göre belirlenmesi gerekir (AYM, E.2017/130, K.2017/165, 29/11/2017, § 12).

47. Anayasa'nın 5. maddesinde ise "Devletin temel amaç ve görevleri. Türk Milletinin bağımsızlığını ve bütünlüğünü, ülkenin bölünmezliğini, Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak, kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak; kişinin temel hak ve hürriyetlerini, sosyal hukuk devleti ve adalet ilkeleriyle bağdaşmayacak surette sınırlayan siyasal, ekonomik ve sosyal engelleri kaldırmaya, insanın maddi ve manevi varlığının gelişmesi için gerekli şartları hazırlamaya çalışmaktır." denilmektedir. Buna göre kişilerin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamak devletin temel amaç ve görevlerindedir (Ö.N.M., B. No: 2014/14751, 15/2/2017, § 71). Kişinin ve toplumun refah, huzur ve mutluluğunu sağlamanın ön koşulu millî güvenlik ve kamu düzeninin tesisidir. Millî güvenlik ve kamu düzeninin sağlanmadığı bir ortamda hak ve özgürlüklerden gereği gibi yararlanılması, kişinin özel hayatına saygı gösterilmesi mümkün değildir. Bu kapsamda devletin hak ve özgürlükleri koruma ödevinin yanında millî güvenliği ve kamu düzenini sağlama görevi de bulunmaktadır (Ö.N.M., § 72).

48. Özel hayata saygı hakkına müdahale teşkil eden mesleğe ilişkin tedbirlerde millî güvenliğin ve kamu düzeninin korunmasının, kamu hizmetinin sürdürülebilirliğinin sağlanmasının hakkın doğasından kaynaklanan bir sınırlandırma nedeni olarak kabul edilebileceği değerlendirilmektedir. Somut başvuruda da kamu gücünü kullanan idarenin kamu düzeninin korunması ile kamu hizmetinin sürdürülebilirliğinin sağlanması amacını taşıdığı değerlendirilmiş ve bu surette meşru amaç unsurunun bulunduğu sonucuna varılmıştır.

III. Demokratik Toplum Düzeninin Gereklere Uygunluk ve Ölçülülük

(1) Genel İlkeler

49. Anayasa Mahkemesi kararlarına göre demokratik toplum düzeninin gerekleri kavramı öncelikle ilgili hak yönünden getirilen sınırlamaların zorunlu ya da istisnai tedbir niteliğinde olmasını, başvurulabilecek en son çare ya da alınabilecek en son önlem olarak kendisini göstermesini gerektirmektedir. Demokratik toplum düzeninin gereklerinden olma, bir sınırlamanın demokratik bir toplumda zorlayıcı bir toplumsal ihtiyacın karşılanması amacıyla önemli olmasını ifade etmektedir (AYM, E.2016/179, K.2017/176, 28/12/2017; Ata Türkeri, B. No: 2013/6057, 16/12/2015, § 44; Haluk Ökem [GK], B. No: 2014/13433, 13/10/2016, § 49; Erhan Öksüz [GK], B. No: 2014/12777, 13/10/2016 § 53; Salim Omur Şakar, B. No: 2015/2711, 21/9/2017, § 35; C.A. (3), § 114).

50. Anayasa'nın 13. maddesinde demokratik toplum düzeninin gerekleri ve ölçülülük kriterleri iki ayrı ölçüt olarak düzenlenmiş olmakla birlikte bu iki ölçüt arasında ayrılmaz bir ilişki vardır. Ölçülülük ilkesinin amacı temel hak ve özgürlüklerin gereğinden fazla sınırlandırılmasının önlenmesidir. Anayasa Mahkemesi kararları uyarınca ölçülülük ilkesi, sınırlama için kullanılan aracın sınırlama amacını gerçekleştirmeye uygun olmasını ifade eden elverişlilik, sınırlayıcı önlemin sınırlama amacına ulaşmak bakımından zorunlu olmasını işaret eden gereklilik ve araçla amacın orantısız bir ölçü içinde bulunmaması ile sınırlamanın ölçülsüz bir yökümlülük getirmemesi anlamına gelen orantılılık unsurlarını içermektedir (Bülent Polat [GK], B. No: 2013/7666, 10/12/2015, § 106; Tefvik Türkmen

[GK], B. No: 2013/9704, 3/3/2016, § 70; *Bülent Kaya* [GK], B. No: 2013/2941, 11/5/2016, § 82; *Ferhat Üstündağ*, B. No: 2014/15428, 17/7/2018, §§ 45, 48; C.A. (3), § 115).

51. Belirtilen ölçütlere riayetle bir sınırlandırma yapıp yapılmadığının tespiti için müdahale teşkil eden önlemin temelini oluşturan meşru amaç karşısında, bireye düşen fedakârlığın ağırlığının gözönünde bulundurulması ve gözetilen genel yararın gerekleri ile bireyin temel hakkının korunması arasında adil bir denge kurulup kurulmadığının belirlenmesi zorunludur. Anayasa'nın 13. maddesi vasıtasıyla Anayasa'da yer alan tüm temel hak ve özgürlüklerin sınırlandırılması hususunda geçerli olan bu denge, özel hayata saygı hakkının sınırlandırılmasında da gözönünde bulundurulmalıdır (*Bülent Polat*, § 107).

52. Kamusal makamların bir hakkın sınırlandırılması sürecinde iki ayrı aşamada takdir yetkisi bulunmaktadır. Bunlardan ilki, sınırlama ölçütünün seçimidir. İkincisi ise ilgili sınırlama ölçütü çerçevesinde izlenen meşru amacı gerçekleştirmek üzere yapılan sınırlamanın gerekliliğidir. Ancak kamusal makamlara tanınan bu takdir yetkisi sınırsız olmayıp ihlal iddiasına konu önlemin anayasal temel hak ve özgürlüklerle bağdaşır olması yani müdahaleyi meşrulaştırmak üzere kullanılan argümanların elverişli, zorunlu ve orantılı olması gerekir (*Bülent Polat*, § 108).

53. Belirtilen takdir yetkisi, her bir olay özelinde ayrı bir kapsama sahiptir. Güvence altına alınan hakkın veya hukuksal yararın niteliği ve bunun birey bakımından önemi gibi unsurlara bağlı olarak bu yetkinin kapsamı daralmakta veya genişlemektedir. Öte yandan personel rejimi gibi sıkı kural ve şartlara tabi bir alanda, kamu makamlarının faaliyetin niteliği ve sınırlamanın amacına göre değişen geniş bir takdir yetkisinin bulunması doğaldır. Bununla birlikte özel hayata saygı hakkı ile kamu hizmetinin yukarıda belirtilen temellere uygun yürütülmesini gözetmek konusundaki meşru menfaat arasında adil bir denge kurulup kurulmadığının gözönünde bulundurulması zorunludur (*Bülent Polat*, §§ 109, 110).

54. Ayrıca özel hayata saygı hakkına yönelik müdahalenin demokratik bir toplumda gerekli olma ve ölçülülük ilkelerine uygun olduğu konusunda yargısal makamlar tarafından oluşturulan gerekçelerin ikna edici nitelikte ilgili ve yeterli olması gerekir (benzer yöndeki değerlendirmeler için bkz. *Ata Türkeri*, §§ 45, 47; *Murat Deniz*, B. No: 2014/5318, 21/9/2016, § 66). Yine müdahalenin yargısal denetiminin usule ilişkin gereklilikler yerine getirilerek etkili bir şekilde ve makul bir süre içinde tamamlanması önemlidir.

(2) İlkelerin Olaya Uygulanması

55. Başvuru konusu olayda başvuruçunun geçerli bir mazereti olmaksızın 6/7/2012-17/7/2012 tarihleri arasında görevine devam etmediği gerekçesiyle görevden çekilmiş sayılmasına karar verilmiştir.

56. 657 sayılı Kanun'un 94. maddesine göre memurun görevden çekilmiş sayılmasına karar verebilmek için görev terkinin kabul edilebilir mazeret olmaksızın kesintisiz bir şekilde en az on gün sürmesi gerekmektedir. Memurun görevine gelmesini engelleyen, idare tarafından makul ve meşru kabul edilecek hukuki veya maddi bir mazeretin varlığı hâlinde memuriyetten çekilmiş sayılmasına karar vermenin mümkün olmadığı anlaşılmaktadır. Bu durumda anılan düzenleme ile idareye memurun bildireceği mazereti kabul edip etmeme konusunda geniş bir takdir yetkisi verildiği söylenebilir.

57. Ancak bu takdir yetkisinin temel hak ve özgürlüklerin çalışma hayatında da korunması gerektiği gözetilerek kamu yararı ve hizmet gereklerine uygun olarak kullanılmasının zorunlu olduğu vurgulanmalıdır. Bunun yanında takdir yetkisinin kullanımının keyfi uygulamaların önüne geçilmesi için objektif ve makul sayılacak gerekçelerle de açıklanması gerekir. Zira anılan takdir yetkisinin sınırsız olarak kullanılması öncelikle kamu hizmetinin devamlılığından beklenen menfaat ile kamu görevlilerinin menfaatleri arasında korunması gereken adil dengenin zaten birey karşısında güçlü olduğu kabul edilen kamu lehine bozulması sonucunu doğuracağı açıktır. Bu bağlamda somut olayda öncelikle görevin terkine ilişkin ileri sürülen mazeretlerin özenli bir şekilde incelenmesi, memuriyet statüsünden çıkarılmanın başvurulabilecek son çare ya da alınabilecek en son önlem niteliğinde bir tedbir olduğu gözetilerek mevzuatın kamu görevlisine katlanamayacağı bir külfet yükleyecek şekilde katı yorumundan kaçınılması gerektiği söylenebilir.

58. Başvuru konusu olayda başvuru, göreve on günden fazla olacak şekilde gelmediğini kabul etmektedir. Ancak eski erkek arkadaşı tarafından uzun süre tehdit edilmesi ve daha sonra cinsel saldırıya uğraması sonucu düştüğü ruhsal bunalım nedeniyle görevine devam edemediğini iddia etmiştir. Başvurucunun ileri sürdüğü bu mazeretine dayanak olarak bir kısım tıbbi raporla birlikte anılan olayla ilgili ceza soruşturmasına yansıyan ifadesini hem disiplin soruşturması sırasında hem de yargılama sürecinde ilgililere sunduğu anlaşılmıştır.

59. Başvurucunun yaşadığını iddia ettiği ciddi olayların İdare tarafından yapılacak araştırma ve inceleme sonucunda tespit edilebilir nitelikte olduğu, bu kapsamda disiplin soruşturması raporunda da iddiaların gerçeği yansıttığının tespit edildiği yönünde değerlendirmeye yer verildiği görülmüştür. Ayrıca Hastane tarafından hazırlanan sağlık kurulu raporunda, başvurucunun yaşadığı süreç tıbbi belgeler ışığında bir bütün hâlinde değerlendirilerek başvurucunun 6/7/2012-17/7/2012 tarihleri arasında travma sonrası stres bozukluğu ile depresyon belirtileri olduğu, bu nedenle işe devam edemediğinin tespit edildiği açıktır.

60. Başvurucu hakkındaki idari karar ile yargılama süreci bir bütün hâlinde değerlendirildiğinde öncelikle anılan tıbbi rapordaki tespitlerin aksine bir kanıt ortaya konulmadığı, başvurucunun yaşadığı sıkıntıların gözetilmesi hâlinde tayin seçeneğinin uygulanabileceği yönünde değerlendirmeye ve başvurucunun psikolojik durumuna ilişkin gözlemlere yer verilen disiplin soruşturması raporunun gözetilmediği ve daha az müdahale ile beklenen kamusal yararın sağlanabilmesinin mümkün olup olmadığının tartışılmadığı görülmüştür. Ayrıca başvurucunun maruz kaldığı cinsel saldırı öncesi uzun süre devam eden tehdit ve şiddet eylemleri nedeniyle psikolojik baskı altında olduğu iddiası tıbbi ve yargasal belgelerle sabit olmasına rağmen psikolojik sağlık problemlerinin kamu görevine devamına etki edecek nitelikte olup olmadığı yönünde bir değerlendirme yapılmadan sadece göreve devamsızlık tarihleri üzerinden mevzuatın katı bir yorumuyla bir sonuca ulaşıldığı anlaşılmaktadır. Bu türden bir yorumla başvurucunun özel hayata saygı hakkı kapsamındaki menfaati ile kamunun yukarıda belirtilen meşru menfaati arasında adil bir dengenin kurulduğu söylenemeyecektir. Öte yandan Mahkemenin başvurucunun yaşadığını iddia ettiği süreci bir bütün hâlinde değerlendiren ve iddialarını karşılayan yeterlilikte gerekçe de sunmadığı görülmüştür.

61. Bu durumda özel hayata saygı hakkının güvencelerini gözetilen özenli bir yargılama yapılmadığı, başvurucunun memuriyet statüsünün sonlandırılmasının demokratik toplum gereklerine uygun ve ölçülü olduğunun ortaya konulmadığı söylenebilir.

62. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altına alınan özel hayata saygı hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

3. 6216 Sayılı Kanun'un 50. Maddesi Yönünden

63. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

“(1) Esas inceleme sonunda, başvurucağın hakkının ihlal edildiğine ya da edilmediğine karar verilir. İhlal kararı verilmesi hâlinde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yapılması gerekenlere hükmedilir...”

(2) Tespit edilen ihlal bir mahkeme kararından kaynaklanmışsa, ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırmak için yeniden yargılama yapmak üzere dosya ilgili mahkemeye gönderilir. Yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmayan hâllerde başvurucağı lehine tazminata hükmedilebilir veya genel mahkemelerde dava açılması yolu gösterilebilir. Yeniden yargılama yapmakla yükümlü mahkeme, Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında açıkladığı ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldıracak şekilde mümkünse dosya üzerinden karar verir.”

64. Başvurucağı; ihlalin tespitine, yargılamanın yenilenmesine ve 50.000 TL manevi, 50.000 maddi tazminata karar verilmesini talep etmiştir.

65. Anayasa Mahkemesinin Mehmet Doğan ([GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018) kararında ihlal sonucuna varıldığında ihlalin nasıl ortadan kaldırılacağı hususunda genel ilkeler belirlenmiştir. Anayasa Mahkemesi diğer bir kararında ise bu ilkelerle birlikte ihlal kararının yerine getirilmemesinin sonuçlarına da değinmiş ve bu durumun ihlalin devamı anlamına geleceğı gibi ilgili hakkın ikinci kez ihlal edilmesiyle sonuçlanacağına işaret etmiştir (*Aliğül Alkaya ve diğerleri* (2), B. No: 2016/12506, 7/11/2019).

66. Bireysel başvuru kapsamında bir temel hakkın ihlal edildiğine karar verildiğı takdirde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırıldığından söz edilebilmesi için temel kural, mümkün olduğunca eski hâle getirmenin yani ihlalden önceki duruma dönüşmesinin sağlanmasıdır. Bunun için ise öncelikle ihlalin kaynağı belirlenerek devam eden ihlalin durdurulması, ihlale neden olan karar veya işlemin ve bunların yol açtığı sonuçların ortadan kaldırılması, varsa ihlalin sebep olduğu maddi ve manevi zararların giderilmesi, ayrıca bu bağlamda uygun görülen diğer tedbirlerin alınması gerekmektedir (*Mehmet Doğan*, §§ 55, 57).

67. İhlalin mahkeme kararından kaynaklandığı veya mahkemenin ihlali gideremediğı durumlarda Anayasa Mahkemesi 6216 sayılı Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrası ile Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 79. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendi uyarınca ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere kararın bir örneğinin ilgili mahkemeye gönderilmesine hükmeder. Anılan yasal düzenleme, usul hukukundaki benzer hukuki kurumlardan farklı olarak ihlali ortadan kaldırmak amacıyla yeniden yargılama sonucunu doğuran ve bireysel başvuruya özgülenen bir giderim yolunu öngörmektedir. Bu nedenle Anayasa Mahkemesi tarafından ihlal kararına bağlı olarak yeniden yargılama kararı verildiğinde usul hukukundaki yargılamanın yenilenmesi kurumundan farklı olarak ilgili mahkemenin yeniden yargılama sebebinin varlığını kabul hususunda herhangi bir takdir yetkisi bulunmamaktadır. Dolayısıyla böyle bir kararın kendisine ulaştığı mahkemenin yasal yükümlülüğü, ilgilinin talebini beklemeksizin Anayasa Mahkemesinin ihlal kararı nedeniyle yeniden yargılama kararı vererek devam eden

ihlalin sonuçlarını gidermek üzere gereken işlemleri yerine getirmektedir (Mehmet Doğan, §§ 58, 59; Alıgöl Alkaya ve diğerleri (2), §§ 57-59, 66, 67).

68. İncelenen başvuruda özel hayata saygı hakkının memurluk statüsündü sona erdiren idari işlem ile ihlal edildiği sonucuna ulaşılmıştır. Dolayısıyla ihlalin idarenin işleminden kaynaklandığı anlaşılmaktadır. Bununla birlikte derece mahkemesi de ihlali giderememiştir.

69. Bu durumda özel hayata saygı hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Yapılacak yeniden yargılama ise bireysel başvuruya özgü düzenleme içeren 6216 sayılı Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrasına göre ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu kapsamda yapılması gereken iş, yeniden yargılama kararı verilerek Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştıran nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar verilmesinden ibarettir. Bu sebeple kararın bir örneğinin yeniden yargılama yapılmak üzere ilgili yargı merciine gönderilmesine karar verilmesi gerekmektedir.

70. İhlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılamanın yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

71. Dosyadaki belgelerden tespit edilen 294,70 TL harç ve 3.600 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.894,70 TL yargılama giderinin başvurucuya ödenmesine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Kamuya açık belgelerde başvurucunun kimliğinin gizli tutulması talebinin **KABULÖNE,**

B. Özel hayata saygı hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın **KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,**

C. Anayasa'nın 20. maddesinde güvence altına alınan özel hayata saygı hakkının **İHLAL EDİLDİĞİNE,**

D. Kararın bir örneğinin özel hayata saygı hakkına yönelik ihlalin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere Kastamonu İdare Mahkemesine (E.2013/364, K.2013/557) **GÖNDERİLMESİNE,**

E. Başvurucunun tazminat talebinin **REDDİNE,**

F. 294,70 TL harç ve 3.600 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 3.894,70 TL yargılama giderinin başvurucuya **ÖDENMESİNE,**

G. Ödemenin, kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal **FAİZ UYGULANMASINA,**

H. Kararın bir örneğinin bilgi için Danıştay Onaltıncı Dairesine (E. 2015/7578) ve Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 9/6/2021 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

Başkan
Hasan Tahsin GÖKCAN

Üye
Hicabi DURSUN

Üye
Muammer TOPAL

Üye
Yusuf Şevki HAKYEMEZ

Üye
İrfan FİDAN